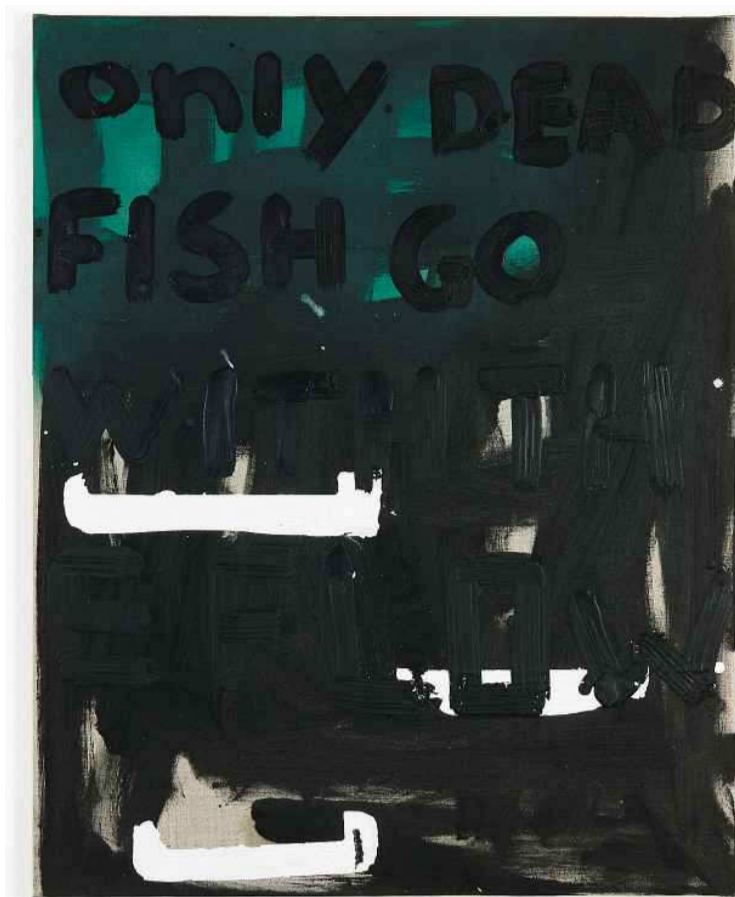

DE FRIESE GALERIJ

Coen Vunderink - *Only dead fish go with the flow* FOTO'S LINUS HARMS

Coen Vunderink - *A summer day at the lake*

Schilderkunst of niet?

Doen wat je doen moet. Dat typeert de compromisloze instelling van de jonge Groninger kunstenaar Coen Vunderink. Het leidt tot wonderlijk en avontuurlijk werk waar je niet snel op uitgekeken bent.

Dirk van Ginkel

Only dead fish go by the flow. Dit statement in dik geschilderde zwarte letters – een mengelmoesje van kapitalen en onderkast op een nagenoeg zwarte ondergrond – is het eerste schilderij dat je ziet op de tentoonstelling van Coen Vunderink (1979) in melklokaal voor hedendaagse kunst in Heerenveen. Je loopt er als het ware tegenaan. Op de muur vlak ernaast hangt het veel grotere *Birth of a painter*. In deze twee werken openbaart zich eigenlijk al 'de hele Vunderink'.

De tekst op het eerste schilderij kun je rustig opvatten als een opdracht van de kunstenaar aan zichzelf. Kijk niet naar wat anderen doen, ook niet naar wat je zelf allemaal al gedaan hebt, maar ga actief op zoek naar vernieuwing. Vunderink wil geen dooie vis zijn, dat is duidelijk. Het tweede schilderij laat zien waarin die opdracht resulteert.

Birth of a painter is een in verschillende opzichten rijk schilderij. Niet alleen bevat het nagenoeg alle motieven uit eerder werk, het is ook een collage van de vele technieken en materialen die Vunderink in zijn werk toepast. En het laat zien dat de schilder zich ervan bewust is dat hij in een domein werkzaam is met een lange geschiedenis.

Zo bevat het schilderij verwijzingen naar schilders als Courbet en Baselitz, wier werk hij gebruikt, interpreteert en vervormt. Daarmee laat Vunderink zien dat hij zich een eigen weg baant. En dat hij zich houdt aan de opdracht die hij zichzelf gesteld

heeft. *Birth of a painter* kun je opvatten als het gevisualiseerde Vunderink-statement.

In de grote ruimte achter de entree kun je reconstrueren welke weg Vunderink heeft afgelegd. Achterin hangen twee grote werken die opvallen door hun 'kleurloosheid'. Kenmerkend beeldelement in deze grote zwart-wit werken is de vitrage. Vunderink is erdoor gefascineerd. Hij heeft eens gezegd: „Ik ben verslingerd aan het verzamelen van vitrage. Die gordijnen zijn belangrijk voor mij. Ze herinneren mij aan iets. Iets fijns, iets veilig.”

De vitrages, op de kop getikt in kringloopwinkels, drapeerde hij over de doeken die hij op de grond gelegd had. Met spuittechnieken, bekend uit de wereld van de street art, maakte hij vervolgens de grote zwart-witte werken waarin de repeterende vitragepatroontjes duidelijk herkenbaar zijn. Techniek, motief en betekenis zijn duidelijk. Maar is dit nu nog schilderkunst of niet? Die vraag doet zich telkens weer voor bij het werk van Vunderink.

De schilder volgde een opleiding aan Academie Minerva in Groningen en vervolgens zijn leerperiode bij De Ateliers in Amsterdam. Daarna keerde hij terug naar het noorden. Daar deed hij nieuwe inzichten op, vertelde hij tijdens de opening van de tentoonstelling. Het voelde alsof hij in een Amsterdams keurslijf was teruggekeerd in zijn Groningse atelier. „Ik stond letterlijk stil en besloot dat het nodig was terug te gaan naar de bron en werken te gaan maken die de regels en automatismen die er in waren geslopen te bestrijden.”

Vunderink gaat experimenteren, voegt kleur toe, combineert technieken en brengt fysieke gelaagdheid aan in zijn werk. Waren de grote zwart-witte vitrage-doeken net zo vlak als het canvas zelf, het latere werk kent allerlei vormen van reliëf. Zoals *I am sad but I want to tell you*, een doek van 200 x 150 cm waarin Vunderink acrylverf, olieverf, textiele materialen, bakpapier en markeerstift combineert. Een van de weinige werken trouwens waarop de vitrage nauwelijks een rol speelt. Maar dat zal wel op de titel terug te voeren zijn, die weinig ruimte laat voor de harmonie die vitrage symboliseert. Weer die vraag: schilderkunst of niet?

Hoewel je Vunderink's werk soms als duidelijk figuratief kunt ervaren – de reeks

Coen Vunderink - *Birth of a painter*

driehoekjes van textiel op *A summer day at the lake* zie je met gemak voor zeiltjes aan – staat de figuratie in veel van zijn werk onder spanning. Tegen de achtergronden van de kolkende vitrages is er nauwelijks hiërarchie in de motieven te zien, die ook nog eens lastig te duiden zijn. Alles praat voor zich en even hard. Een boodschap, een esthetische ervaring, ontroering? Voor zover aanwezig wijkt het allemaal voor verwondering.

Er is op de doeken van Vunderink veel te zien en veel te beleven, maar je vraagt je steeds af: wat is het, hoe krijgt hij het voor elkaar en is dit nog wel schilderen?

Voor galeriehouder en kunstenaar Albert Oost was die verwondering in elk geval een belangrijke reden om Vunderink uit te nodigen voor een solo-expositie. Hij houdt van kunstenaars die zichzelf voortduwen, die spelen met hun eigen conventies en die denken: ik doe gewoon wat ik doen moet, *no matter what*. Dan heeft hij aan Vunderink een goeie: een echte painter's painter die de grenzen van de schilderkunst een tikje oprekt.

Heerenveen – melklokaal voor hedendaagse kunst
Heremaweg 20-1, vr en zo 13-17 u, t/m 20 mei
www.melklokaal.nl
www.coenvunderink.com